

ikke Forholdene, men jeg formoder, at det er saaledes, og saa ere Mellemlandlerne ikke ganske frit stillede i Valget af den Vare, som de villé forhandle. Hvis det er saaledes, ere de afhængige af Sukkerfabrikkerne, af dem, fra hvem de faa deres Varer, og allerede det vil være et godt Middel til at tvinge adskillige Mellemlandere til at blive ved med at handle med Fabrikkerne.

Jeg ved, som sagt, ikke, om det er saaledes, men jeg kunde tænke mig det, thi saadan er det med andre Forhold, f. Eks. ved Ølbryggerierne. (*Chr. Reventlow: Stjerneøl!*) Det kender det ærede Medlem lige saa lidt til som til andre af de Ting, han har talt om. Jeg har udtalt et fromt Ønske om, at det ærede Medlem maatte have en krank Lykke med sine Bestræbelser for at bevare Forrettighederne for de faa Kapitalister, som nu i adskillige Aar have profiteret af Sukkerproduktionen her i Landet, og jeg vil ønske, det maa gaa ham som den meget nærgaaende Probenreuter, de handlende have et vist Tag paa at behandle. Jeg vil haabe, at Udvalget vil tage det ærede Medlem paa den Maade.

Det ærede Medlem har her talt for Sukkerbeskyttelse for de private, d. v. s. vedvarende dyrt Sukker for Smaafolk, for hele Befolkningen, til Fordel for de faa Kapitalister, men i Baggrunden lod han os skimte en kær Folkegave, en Brændevinsskat. Befolkningen skal betale Sukkeret dyrt til Fordel for nogle faa, og hvad Statskassen saa mangler i Indtægt, skal erstattes den af de samme Folk, som betale Sukkeret dyrt, ved en Brændevinsskat. Som Kronen paa Værket siger det ærede Medlem: Vi skulle naturligvis bibeholde den dobbelte Valgret. Det Program, som det ærede Medlem har der, danner et smukt Kløverblad, det er vist det, man kalder konservativ Samlingspolitik, saa vidt jeg forstaa, og det er jo en sund Politik, hvis man kan faa nogen til at hænge paa. Befolkningen i Almindelighed hænger dog neppe paa paa det Program. Det var den Politik, som Hørup kaldte den lumpneste af alle.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at det kunde Socialisterne lide. Nu have „vi“ skabt Foretagender — jeg formoder, at dette „vi“ er løbet det ærede Medlem i Munden paa samme Maade, som Flertalsformen løber Journalisterne i Pennen, naar de skrive om sig selv, og saa er det tilgiveligt, men hvis „vi“ skal tages bogstaveligt, maa man altsaa gaa ud fra, at

det ærede Medlem er Medejer af disse Sukkerbedrifter og har en stærk Interesse i, at disse Forrettigheder bibeholdes, og saa forstaa man endnu bedre det ærede Medlems Ihærdighed. Jeg vil dog i Almindelighed sige, at selv om saa er, at det ærede Medlem har været med til sine egne Tanker at skabe disse Sukkerbedrifter derovre, har jeg dog en anden Mening om det Forhold. Thi at „vi“, d. v. s. de Kapitalister, som eje Sukkerfabrikkerne, have skabt denne Industri, er jo saa som saa. Jeg mener, at det er den danske Befolkning i Almindelighed, der ved den Overpris, som Fabrikkerne have kunnet tage gennem en Aarrække, i væsentlig Grad har skabt Værdierne, som saa skønt deles hvert Aar. Jeg mener, at det netop er saadan, det er gaaet til, og at det ogsaa i væsentlig Grad er Arbejderne, som have arbejdet med Sukkeret baade i Marken og i Fabrikkerne, men det var neppe dem, det ærede Medlem mente, da han sagde „vi“. Jeg kunde derfor finde det ganske rimeligt, om vi, alle vi andre, en skønne Dag sagde: Ja, I gode Folk, nu have I virkelig længe haft det overordentlig godt og nyt Fordelene af denne Produktion, nu ønske vi selv at lave vort Sukker, derfor ekspropriere vi, og saa faa de Herrer de Penge, de have til gode, saa kunne de spise de Penge og det Sukker, de have til overs. Det er det, vi forstaa ved at socialisere, nationalisere Ejendommene. Det kunde vel tænkes, at Lovgivningen en Gang kom til at gaa den Vej ud, med eller mod det ærede Medlems Ønske.

Nu har jeg tænkt mig, at den højt-ærede Finansminister maaske har vejret, hvad det er, der foregaar her i vort lille Land for Tiden, da han saa interesseret spurgte om Arbejdernes Stilling til Toldbeskyttelse. Han har ganske sikkert faaet Færten af, at man fra visse Sider nu har saa travlt som japanske Dansemus. Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri har nedsat et Toldudvalg, som skal behandle Toldloven. Der er ikke noget at sige dertil. Det er ganske naturligt, at en Organisation, hvis Opgave det er at varetage Arbejdsgivernes Interesse, samles for at diskutere dette Forhold og søge at faa det ændret i deres Favør. Det er der ikke en Smule at sige til. Men der er noget at sige til, at man, ganske vist ikke fra Fællesrepræsentationens Side, men fra Industriorganisationer eller fra Arbejdsgiveres Side, som handle paa deres Vegne, nu have saa travlt med at henvende sig